

Pavína Zemanová, Hair and Beauty, Irsko

Díky mé střední škole a programu Erasmus+ jsem se zúčastnila stáži v Dublinu v Irsku, která trvala čtyři týdny.

Pracovala jsem v salonu Hair and Beauty. Byl to velmi příjemný a velký kadeřnický salon. Náplní mojí práce byla pomoc kadeřníkům a péče o chod salónu. Například jsem prováděla přípravu ručníků ke kadeřnickým umyvadlům, úklid odstřihaných vlasů, nosila jsem zákazníkům nápoje, umývala mističky od barev aj. Naučila jsem se tam mýt vlasy v kadeřnických umyvadlech, dělat foukanou a vlnky žehličkou a naučila jsem se způsob, jak se dělají melíry. Salon byl rozdělený na tři části, V přízemí byl standartní kadeřnický salon, kde se stříhaly a barvily vlasy ženám, v horním patře byla takzvaná universita, kde se učili budoucí kadeřníci jak stříhat a barvit, a klienti zde měli za úpravu vlasů nižší cenu. V podzemní části bylo zázemí pro personál, brow master sekce pro úpravu obočí a barvení hennou a barber sekce.

Pracovní kolektiv byl velký, ale moc milý a přívětivý. Někteří kadeřníci měli jen částečné úvazky, takže jsme se s nimi tolik nespřátelili, ale přesto na nás byli moc milí. Atmosféra na pracovišti byla moc příjemná a veselá. Majitelka a manažerky, co tam pracovaly, byly vždy

moc přívětivé a měly vždy trpělivost mě vyslechnout. Vždy jsem dostala potřebný čas na to si vyhledat potřebný překlad.

Zaujali mě některé odlišnosti od toho, co nám na praxích říkala mistrová. Například to, že k stříhání si kadeřníci podle mé mistrové nesmí sedat, ale v saloně si ke stříhání v klidu mohli sednout.

Stáž mi hodně pomohla v tom, že jsem překonala svůj blok, co jsem si vytvořila na základní škole, co se týče mluvení anglicky. To bylo díky opravdu špatnému přístupu mé učitelky. Tady jsem se musela překonat a začít mluvit, jinak bych neměla nic. Takže jsem musela vykročit ze své komfortní zóny.

Má paní na ubytování byla úplně zlatá. Byla velice pozorná a přátelská. Měly jsme k dispozici všechno, co jsme potřebovaly, a paní byla neuvěřitelně ochotná. Chtěla nás vozit pomalu i do obchodu, který jsme měli 15 minut od domu. Nebyla se schopná se smířit s tím, že ze zvyku jsme měly tendenci dokupovat věci, co jsme spotřebovaly, a že na všechno jsme se ptaly, jestli si je můžeme vzít a nebo sníst. Paní úžasně vařila, každý večer jsem stěží vyšla schody nahoru, jak velké porce jsme dostávaly.

Ve svém volném čase jsem se podívat na dublinský hrad, na útesy, mohla jsem jít na prohlídku do věznice Kilmainham. Ale taky jsem se ráda procházela po městě a chodila jsem po kávičkách a poznávala irskou kulturu.

Díky tomu, že jsem měla z grantu uhrazené nejen ubytování, stravování a letenky, ale i MHD a dostala jsem kapesné, jsem nemusela finance řešit.

Před odletem jsem se v rámci přípravy snažila zlepšit si svoji angličtinu, tím že jsem se snažila obklopovat se jí. Začala jsem všechno sledovat v angličtině, poslouchala jsem podcasty i jsem četla zrcadlové knihy. Myslím, že mi to pomohlo se adaptovat.

Až na menší i větší problémy, které jsem musela řešit, jsem si stáž užila a nasbírala jsem hromadu nových zkušeností. Spokojená jsem byla především s ubytováním a nakonec i se stáží.

Za můj největší úspěch na stáži bych označila jednoznačně to, že jsem to zvládla, protože to pro mě byl velký výstup z komfortní zóny a hromada poprvé. Poprvé jsem letěla letadlem, poprvé jsem byla v zemi, kde se nedomluví česky, poprvé po dlouhé době jsem s někým bydlela v pokoji...

Nicméně pokud se bojíte, že byste se v Dublinu nedomluvili anglicky, tak nemusíte. Hnedka v první kavárně, do které jsem vlezla, byla za barem Češka.